

ת"פ 71595/07/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 71595-07-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צליל משיח

ב"כ הנאשם עו"ד איתי שוחט

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כמצוות המחוקק אני מודיעה על זיכוי של הנאשם.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ותקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג המצויים בהליכי גירושין. בתאריך 15.06.18 בשעה 10:30 לערך, בבית בני הזוג, על רקע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, אמר הנאשם למתלוננת "תשתקי י'כלבה, לך לקבר, אני אהרוג אותך" ובהמשך "כלבה תשתקי לך לקבר שלך".

בהמשך נטל הנאשם חלה שהייתה מונחת על השולחן, זרק אותה לעבר המתלוננת ופגע בראשה.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה שהיה ויכוח בין השניים, אך הכחיש את האיומים והתקיפה המיוחסים לו. הנאשם הודה שנטל את החלה, כי רצה לאכול, אך הכחיש שזרק אותה. לטענתו, המתלוננת רצתה להרחיקו מהבית ומשלא עלה בידה הדבר הגישה את התלונה בתיק זה.

ראיות הצדדים

3. נוכח כפירת הנאשם העידו מטעם המאשימה המתלוננת, בנם של בני הזוג (להלן: "הבן") והשוטר אדם שגיא והוגשו הראיות ת/1 עד ת/4. מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו הראיות נ/1 עד נ/3.

דין והכרעה

4. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

5. אין מחלוקת, כי הנאשם והמתלוננת היו בהליכי גירושין באותה תקופה ובניהם מחלוקת שלא ניתנת ליישוב בנוגע לבית המשותף. עוד אין מחלוקת, כי למתלוננת טענות כלפי הנאשם בנוגע לשמירה על סדר וניקיון בבית, וכי ביום האירוע פרץ וויכוח בנושא בין השניים.

6. השפה של הנאשם בתיאור המתלוננת מעוררת אי נחת ומעידה על זלזול בה והתנשאות (ראו בעדותו בבית המשפט עמ' 45 שורות 22-23, עמ' 46 שורות 32-33, עמ' 47 שורות 1-2 ועמ' 49 שורה 28. כמו-כן ראו חקירתו ת/3 בשורות 24, 35 ו- 45-55 ובדוח העיכוב ת/4).

יחד עם זאת, השפה הבוטה והמזלזלת במתלוננת אינה תחליף לראיות המאשימה ואין בה לתת מענה לקשיים העולים מראיות אלה, סתירות ופערים שלא יושבו, והתוצאה המתבקשת היא שהמאשימה לא עמדה בנטל הוכחת אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת ותקף אותה כמפורט בכתב האישום.

7. **השוטר אדם שגיא** מסר, כי אינו זוכר ששוחח עם הבן, וכי אם היה עושה כן, היה מתעד את דבריו בדוה"פ (ת/2). המתלוננת מסרה לו שהבן היה בחדר ולכן ניתן היה להבין שאינו עד לאירוע ולכן הוא לא תשאל אותו. הבן היה בחדרו כל זמן שהשוטר היה בבית בני הזוג. לדבריו, "רשמתי אחד לאחד מה שסיפרה לי" (עמ' 32 שורה 33), אם כי לעתים יש שוני בניסוח. העד הבין מדברי המתלוננת "שתוך כדי הכאה הוא איים עליה" (עמ' 33 שורה 2).

8. מדוה"פ של השוטר שגיא (ת/2) עלה, כי בהגיעו לבית בני הזוג, הוא פגש במתלוננת שמסרה לו שהיא **סובלת מהנאשם מזה כשנתיים**. לדבריה, הוא **"מסתובב בבית עירום כל הזמן, ומקלל אותה**. היום, לדבריה, כשישבה לשולחן בפינת האוכל להכנת הבישולים לשבת, **הנאשם עבר מאחוריה, לקח כיכר לחם אשר הייתה מונחת על השולחן, והכה אותה עם כיכר הלחם בראשה בחוזקה, תוך שהוא מאיים עליה כי יהרוג אותה**". כאשר אמרה לו שהיא מזמינה משטרה "אחז הנאשם את איבר מינו בידו ואמר לה "מעניין לי ת'זין". המתלוננת מסרה, כי תקופה ארוכה הוא זורק עליה חפצים, מאיים עליה, מקלל ומשפיל אותה והיא אינה מסוגלת לשאת זאת יותר. המתלוננת נראתה **"תשושה ובוכייה"**. הנאשם יצא מחדרו וצעק למתלוננת **"אל תספרי להם עכשיו סיפורים!"** וצעק לעבר השוטר, כי הם מצויים בהליכי גירושין והמתלוננת הפסידה לאחרונה בהליך בורות ולכן היא עושה לו בעיות. השוטר ניגש לנאשם והחזירו לחדרו, שהיה מבולגן מאוד ועם בגדים זרוקים על הרצפה. לשאלת השוטר האם תוכל להגיע עצמאית לתחנה השיבה המתלוננת שבנה נמצא בחדר ויוכל ללוותה. לאחר שהודיע לנאשם שהוא מעוכב, צעק לו הנאשם שהמתלוננת **"וכי ש' בעל[ו]ת רמת משכל אפסית, ואישה מטומטמת"** (טעות הקלדה במקור- אס"ח).

9. בשיחה למוקד 100 (ת/1) מסרה המתלוננת, שהנאשם מקלל ומאיים, נטל לחם והיכה על ראשה. בהמשך הוסיפה, כי אמר לה **"בקבר שלך"** וכן שיהרוג אותה.

10. **המתלוננת** בעדותה בפני סיפריה אודות הקושי לחיות במחיצת הנאשם, הן בשל הלכלוך והעדר הניקיון מצידו, העובדה שהוא מסתובב בתחתונים בלי בושם למרות מבנה גופו השמן, לדבריה, ולא עוזר בפרנסת הבית (ראו למשל עמ' 14 שורה 28 עד עמ' 15 שורה 2, עמ' 15 שורות 11-13, עמ' 25 שורות 1-9, עמ' 25 שורות 17-20, עמ' 30 שורות 15-20 ועמ' 30 שורה 32 עד עמ' 31 שורה 3 וכן הודעתה נ/1 שורות 4-7).

בחקירתה הראשית הרבתה המתלוננת להתמקד בעובדה שהיא אדם נקי ומסודר שמקפיד על ניקיון הבית בעוד הנאשם אינו מקפיד על ניקיון ואף מלכלך את הבית לאחר שניקתה אותו וכמה הדבר קשה ובלתי נסבל מבחינתה. בניגוד לנאשם, המתלוננת ובנה אוהבים סדר וניקיון ועל רקע זה היא והבן היו מעוניינים שהנאשם יעזוב את הבית.

כשנשאלה מדוע סיפרה במשטרה על חוסר הניקיון של הנאשם, על הקללות, אי תשלום המשכנתא, גידול הציפורים שהרי זה לא קשור לאירוע האיומים והתקיפה השיבה "זה הכל בא מזה.. הכל מתחבר. הכל נכון" (עמ' 24 שורות 25-32).

על יום 15.6.18 מסרה **"הוא איים עלי והרים עלי יד. בישלתי אוכל לשבת, הוא יצא לקניות, הבית נקי ומסודר והוא לא מתחשב בי. מרטיב את הגינה, את הבית. משקה ונכנס הביתה ומלכלך את כל הבית. שאלתי למה הוא עושה את זה והוא מתחיל לקלל אותי ומאיים עלי שאני אלך לקבר שלי ושיהרוג אותי. כל הזמן מקלל אותי ככה"** (עמ' 15 שורות 4-7). על הקללות סיפרה **"הוא אמר לי, תלכי לעזאזל, בקבר אני אהרוג אותך, מקלל את ההורים שלי שנפטרו לפני כמה שנים..."** (עמ' 15 שורה 9).

כשנתבקשה לתאר שוב את האירוע חזרה שוב ותיארה כיצד הנאשם לכלך את הבית וקילל והיא אמרה לו שתזמין משטרה וכו'. היא לא זכרה מה קרה טרם שהנאשם יצא מהבית ולאחר רענון זכרון מסרה שהנאשם **"איים עלי עם**

לחם... הוא בא ואמרתי לו אל תיגע בחלות, זה ל' קנה. לקח את החלה, זרק לי אותה על הראש ודחף אותי. התחיל לקלל אותי שוב, אבא שלך, אמא שלך, אני אהרוג אותך בקבר..." (עמ' 16 שורות 23-25).
אלא שסדר האירועים שונה מזה שבכתב האישום ומגרסתה שלה במשטרה.

בהמשך המתלוננת קושרת את האיומים לשלב הוויכוח של בני הזוג בנושא ללכלוך הבית לאחר שניקתה אותו (עמ' 17 שורות 16-20), כך שאיים עליה בשעה 9:30 טרם לכתו לקניות (עמ' 27 שורות 19-20) ורק לאחר מכן בשעה 10:30 תקף אותה עם החלה (עמ' 18 שורות 29-31).

על התקיפה סיפרה כך **"...הוא זרק לי אותה על הראש"** (עמ' 17 שורה 11) ובהמשך **"כן. זרק אותה על הראש, דחף אותי ומיד הלך"** (עמ' 27 שורה 15). כאשר זרק את החלה זה פגע בה במרכז הראש למעלה.

אלא שבהמשך מסרה תיאור שונה של אופן תקיפתה **"... נתן לי את החלה בראש, כמעט נפלתי ברצפה. אם לא הייתי תופסת בספה. הבן שלי היה בשירותים, שמע רעש, יצא החוצה, אמרתי לו ככה וככה, שהזמנתי משטרה. אמרתי לו שהרביץ לי"** (עמ' 19 שורות 5-7).

ובהמשך **"נתן לי מכה לראש. מדגימה תנועה של הנפת יד ימין.. הוא לקח את החלה, נתן לי אותה על הראש ודחף אותי (מדגימה יד ימין שזזה הצידה ומזיזה אותה)"** (עמ' 27 שורות 26-27).

גרסה זו של הכאה עם החלה ביד שונה מהאמור בכתב האישום ומגרסתו של הבן.

כשהוטח בה שמסרה במשטרה שהוא זרק עליה את החלה השיבה **"לא זרק. לקח אותה ונתן לי אותה בראש ודחף אותי"** (עמ' 27 שורה 31). המתלוננת עמדה על כך שמסרה במשטרה את התיאור שמסרה בעדותה בבית המשפט. לאחר שהודעתה הוקראה לה עמדה על כך שלא אמרה את המילה "זרק" בחקירתה. לאחר שהיכה אותה עם החלה הוא שם אותה על השולחן.

לדבריה הנאשם "והעיף אותי לכורסא", אך בהמשך תיקנה "מהמכה נדחפתי אחורה", וכי "איך נדחפתי לכורסא? מהמכה נדחפתי אחורה. הוא לקח את החלה ונתן לי אותה על הראש, נדחפתי אחורה. כורסא של סלון" עמ' 28 שורות 4-11).

לטענתה היא סיפרה לשוטר "אמרתי לו, מהחלה נדחפתי לכורסא. אמרתי להם הכל" (עמ' 28 שורה 19).

כאשר הוטח בה טענת הנאשם, כי המניע להגשת התלונה הוא רצונה לקחת את הבית למרות שנאמר לה בהליך משפטי שזה יחולק שווה בשווה השיבה, כי אחיה רכש עבודה את הדירה ומדובר בדירה שלה בלבד. היא הכחישה שכעסה על הנאשם בגלל שלא הצליחה להוציאו מהבית וחזרה על כך שמדובר בבית שלה, וכי לנאשם אין חלק בו.

המתלוננת אישרה, כי הפניה למשטרה נועדה להרחיק את הנאשם מאחר שלא נותרה לה כל ברירה, הוא מבין אותה בפני אורחים, מקלל ומאיים:

"ש. אז פנית למשטרה כי לא היו לך עוד אפשרויות?"

ת. (עושה תנועת הרמת יד כלפי מעלה) מה אני יכולה להגיד לך? הוא לא רוצה להשתפר" (עמ' 30 שורות 6-10).

ההחלטה לא להתגרש ולסגור את תיק הגירושין קשורה בחשש של המתלוננת שתאבד את הבית "התיק נסגר כדי למכור את הבית חצי חצי ולא יכולתי לעשות את זה כי אין לי לאיפה ללכת. אני לא יכולה למכור את הבית בלי לשלם את כל התשלומים של הבית" (עמ' 20 שורות 12-13). העדה אישרה שבני הזוג מתגוררים בחדרים נפרדים מזה תקופה ארוכה, אם כי אינה יודעת לנקוב במשך התקופה. היא אישרה שהם מתנהלים כפרודים, וכי אם הייתה לה האפשרות להוציא את הנאשם מהבית הייתה עושה כן (עמ' 20 שורות 24-28). לאחר הגשת התלונה הנאשם הורחק מהבית והיא והבן סידרו את החדר של הנאשם.

לאחר שסיפרה לבן על מה שקרה, הוא הרגיע אותה והלך לחדרו. השוטר ניגש לבן שהיה בחדרו וזה מסר לו ששמע צעקות מהשירותים אך לא ראה דבר. בהמשך נסעה עם הבן לתחנת המשטרה אך לא שוחחו במהלכה על מה שקרה.

העדה סיפרה, כי האלימות והאיומים היו לאורך כל שנות נישואיהם, אך לא היה לה הסבר ממשי מדוע דווקא האירוע בתיק זה הביא אותה להגשת תלונה. בהמשך אישרה, כי זריקת החלה היא הפעם הראשונה בה הרים עליה הנאשם יד. לדבריה, ביום האירוע הוא זרק לעברה ברזל ומברג בעת שהיה בגינה אך אלה לא פגעו בה ולא ברור מדוע אין לכך אזכור בחקירתה במשטרה.

11. גרסת המתלוננת בפניי שונה מגרסתה במשטרה, לגבי סדר קרות האירועים ואופן תקיפתה.

בהודעתה מיום 15.06.18 (נ/1) סיפרה המתלוננת, כי בבוקר האירוע היא ניקתה את הבית והנאשם השקה את הגינה ולכלך את הבית כשנכנס עם בוך לבית. כשהעירה לו על כך והוא אמר לה "תשתקי יא כלבה לך לקבר אני יהרוג אותך" (שורות 8-9). היא השיבה שתזמין משטרה והוא ענה לה "על הזין שלי משטרה" (שורה 10). אחרי שהשקה את הגינה הוא הלך לקניות וכשחזר נכנס לבית עם בוך היא העירה לו על כך שהוא מלכלך את הבית והוא בתגובה אמר לה "כלבה תשתקי לך לקבר שלך" והיא מצידה לא ענתה לו בכלל (שורה 15). הנאשם החל לאכול מהחלות שהבן שלהם קנה היא אמרה לו "מה אתה אוכל אל תיגע בחלה זה לא שלך הוא בעצבים לקח את החלה וזרק אותה על הראש שלי וזה פגע בי אני נדחפתי לכורסה" (שורות 16-18) ולכן הזמינה משטרה. היא ביקשה שירחיקו את הנאשם מהבית.

האיומים על פי עדותה במשטרה, כמפורט בכתב האישום, היו עובר לתקיפה עם החלה, בדרך של זריקתה על ראשה.

12. אין בידי לקבל טענות המאשימה, כי בחלוף כשנתיים התקשתה המתלוננת לדייק בפרטים בעדותה בפניי. ראשית, מדובר באירוע חריג בגינו הזמינה משטרה והגישה תלונה. שנית, מדובר באירוע נקודתי וקצר. הסתירות בעדויות המתלוננת לא יושבו. מעבר לכך גם הפער בין גרסתה לגרסת הבן לא יושבה, כך שהפערים שנותרו לא מאפשרים לבסס ממצא עובדתי מעבר לכל ספק סביר.

13. א' ה', בנם של בני הזוג, סיפר על האירוע נשוא כתב האישום "באותו יום הייתי בשירותים... שמעתי ביניהם צעקות לא הבנתי מה קרה בדיוק. אז שמעתי את אבא שלי מקלל משהו, יצאתי שאלתי מה קרה שמעתי אותה צועקת היא אמרה שהוא זרק עליה את החלה שאני קניתי ביום שישי ואז הוא הלך לחדר שלו אמרה לו אני אזמין לך משטרה הוא אמר לה תזמיני. אז הוא אמר לה משהו עם הקבר שלה שיהרוג אותה משהו כזה" (עמ' 34 שורה 25 עד עמ' 35 שורה 2). הנה כי כן, מתיאורו של הבן עולה שהנאשם זרק את החלה על המתלוננת ולאחר מכן השמיע את האיום כלפיה.

בניגוד להכחשת המתלוננת, כי מסרה בהודעתה במשטרה, כי הנאשם זרק עליה חלה, הרי שגם הבן מסר ששמע ממנה שהנאשם זרק את החלה על ראשה והדגים תנועת זריקה ולא הכאה עם החלה על ראשה (עמ' 36 שורה 2).

בעודו בשירותים שמע את המתלוננת אומרת לנאשם "אל תיגע בחלה" (עמ' 36 שורות 31-32) וכחצי דקה אחרי הוא יצא וראה אותה עומדת בין המטבח לפינת האוכל וצועקת על הנאשם, שתזמין לו משטרה והוא אמר לה תזמיני והלך לכיוון החדר. הבן הודה שהוא לא יודע מה היה המלל המדויק שאמר אביו למעט המילים קבר ולהרוג (עמ' 37 שורות 16-17).

על פי המתואר בכתב האישום החלה נזרקה על המתלוננת לאחר השמעת האיומים ולכן העד היה אמור לראות את זריקת החלה אבל הוא טען שאת האיומים שמע אחרי שיצא מהשירותים כאשר זריקת החלה הייתה בזמן הימצאותו בשירותים. גרסה העד שונה מגרסת המתלוננת ומהאמור בכתב האישום וסותרת אותם.

העד אישר שבגלל הריבים וההתנהלות של הנאשם, הוא והמתלוננת היו מעדיפים שהוא יצא מהבית ולא שלל ששוחחו על זה עם אחיה של המתלוננת.

לאחר שהנאשם הורחק מהבית הם עשו ניקוי יסודי בחדרו "בטח היה מסריח" (עמ' 42 שורה 2).

הבן מסר, כי הוא והמתלוננת מתקשים להתמודד עם התנהלות הנאשם בכל הנוגע לסדר וניקיון, אך הגשת התלונה אינה קשורה לכך ולרצון להרחיקו מהבית, והוסיף "... ההתנהגות שלו לפעמים מוציאה אותך מהדעה שלך" (עמ' 36 שורות 7-8). על היחסים בין הוריו "לפעמים בסדר לפעמים הרבה ויכוחים ריבים" (עמ' 36 שורה 14), ואת יחסיו עם הנאשם הוא הגדיר "בסדר" (עמ' 36 שורה 16).

בחקירה חוזרת נתבקש העד להבהיר כיצד בחקירה ראשית מסר ששמע את האיום בעצמו ובחקירה הנגדית מסר ששמע את הדברים מפי המתלוננת, אז חזר לגרסתו בחקירה הראשית לפיה שמע בעצמו את האיומים "בקבר שלך" ולהרוג בעת שיצא מהשירותים (עמ' 43 שורות 2-4).

לדברי העד, הוא שהה בחדרו בעת הגעת השוטרים, ועמד על כך שסיפר לשוטר את שמסר בבית המשפט, אף שהשוטר שגיאה מסר אחרת, כמפורט לעיל. איני מקבלת את דברי העד והעדפתי את דברי השוטר שגיאה, שכן אין כל סיבה והיגיון ששוטר ישוחח עם עד בתיק ולא ירשום את דבריו בדו"פ שרשם.

גם כאשר הוטח בעד שהמתלוננת סיפרה שכאשר השוטר פנה אל העד, האחרון מסר לו שלא ראה דבר, עמד על כך שסיפר לשוטר את מה ששמע ובהמשך טען שאינו זוכר אם אמר לשוטר על האיום, אף שלפני כן טען שכן סיפר לשוטר על התקיפה עם החלה והאיומים. העד אישר שבמהלך הנסיעה לתחנת המשטרה הוא והמתלוננת שוחחו.

כאשר הוטח בו ששמע על הדברים מהמתלוננת בדרך לתחנה ולכן הסיק מכך שהנאשם אמר את המילים "בקבר שלך" השיב **"לא בדיוק. זה משפט שחוזר על עצמו כמה פעמים"** (עמ' 41 שורה 8).

עדותו של הבן הייתה לא ברורה, לא ממוקדת, מתפתחת ומשתנה באופן שלא ניתן לבסס עליה ממצא עובדתי. עדות זו אינה מתיישבת עם עדות המתלוננת לגבי רצף האירועים מבחינת עיתוי התרחשותם, תוכן האיומים, אופן הכאתה עם החלה, ואי מסירת דברים לשוטר אף שנכח בבית בעת הגעת השוטרים.

14. אין בידי לקבל את טענת המאשימה, כי ייתכן שהשוטר שגה ולא רשם את הדברים מפי הבן. השוטר שגיא שלל אפשרות זו. לא סביר ששוטר שמגיע לזירת אירוע ופוגש בעד לאירוע לא היה רושם את הדברים מפיו. מעיון בדוח"פ ניתן ללמוד שהמתלוננת לא מסרה לשוטר שהבן היה עד לדברים והבן לא סיפר לשוטר שהיה עד לאירוע, מכאן שלא ניתן לשלול את טענת ההגנה, כי רק במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה שמע הבן מאמו את הדברים, כך שהעיד על מה ששמע מאמו ולא על דברים מידיעתו האישית.

15. כתב האישום מדבר על איומים ואז אירוע תקיפה עם חלה. המתלוננת מתארת תיאור שונה והבן אישר שכל מה ששמע, האיומים, הוא לאחר התקיפה עם החלה, דהיינו הבן לא יכול לחזק את התיאור בכתב האישום. במשטרה המתלוננת כלל לא סיפרה על איומים לאחר זריקת החלה (נ/1 שורות 16-18). הבן מסר שהיא עמדה כשיצא מהשירותים ולכן כלל לא הייתה על הספה, כפי שטענה. הדחיפה עם היד אין לה זכר בכתב האישום והבן כלל לא שמע זאת מהמתלוננת. לא ברור מגרסת המתלוננת האם הנאשם זרק עליה את החלה או היכה איתה בידו.

16. **הנאשם** הודה שהיחסים עם המתלוננת לא טובים. היא רצתה להתגרש, אך ההליך לא התקדם, כי היא לא הייתה מעוניינת להתחלק בבית באופן שווה. מרגע שנאמר לה שהבית יחולק בצורה זו, לפני 3-4 שנים, יחסיהם עלו על שירטון. הבית הוא אמנם ירושה אבל הנאשם שילם ליורשים את חלקם וקנה מהם את הבית.

הם חיים באותו בית אבל כל אחד בחדר משלו מזה חמש שנים. לדבריו "היא אישה טובה אבל לפעמים יש לה הפרעות בניקיון" (עמ' 43 שורה 28).

הכחיש שהרים עליה יד או איום, והודה **"אולי זרקתי מילים... זרקתי מילה קללה פה קללה שם והלכתי"** (עמ' 44 שורות 11-12).

הוויכוחים ביניהם הם סביב האיסור שלה להיכנס לבית, כי היא שטפה את הרצפה, דרישתה שיוריד נעליים ובגין הציפורים שיש לו בגינה. הוא נותן לה כסף לסייע בפרנסת הבית.

ביום האירוע, הוא לקח חתיכה מהחלה והיא אמרה לו לא לגעת. החלה מיועדת לקידוש, אך הוא היה רעב ולכן רצה לאכול ממנה, ובכל מקרה ניתן היה לקנות חלה אחרת. התקומם מאוד כשמיחסים לו את זריקת החלה **"אנחנו מזרחים, לא זורקים לחם..."** (עמ' 44 שורות 27-29). הוא קילל אותה והיא אמרה שתזמין משטרה אבל לא איום עליה ולאחר מכן הלך לחדרו. כשהעירה לו על שאכל את החלה לא כעס אבל כאשר לקחה לו את החלה כעס עליה

והלך לחדר לישון והשוטר העיר אותו משינה. הבן אישר, כי בשלב שיצא מהשירותים ראה את אביו הולך לחדרו, כך שיש תמיכה לגרסת הנאשם לאופן קרות הדברים. הנאשם העיד על עצמו שגם הוא "מטורף" (עמ' 46 שורה 20), כך שלא צמצם מחלקו בהתנהלות הבעייתית בבית.

לטענתו, המתלוננת והבן עשו קנוניה להוציא אותו מהבית ובמקרה הזדמן להם האירוע של אכילת החלה והם ניצלו אותו להרחיקו.

הנאשם אישר ששתה אבל לא היה שיכור, וכי השוטר משקר.

17. הנאשם בחקירתו במשטרה מסר דברים דומים לאלה שמסר בפניי, כך שגרסתו הייתה אחידה ועקבית ואיני שוללת, כי הדברים התרחשו כפי שטען.

בחקירת הנאשם במשטרה מיום 15.06.18 (ת/3) מסר הנאשם, כי המתלוננת החליטה להתגרש לפני כ- 3 שנים לערך ומאז יחסיהם התדרדרו.

על האירוע מושא כתב האישום סיפר, שהוא חזר מקניות בשוק ולקח חתיכה מהחלה והמתלוננת התעצבנה והחלה לצעוק עליו ואמרה שתזמין משטרה. הוא הכחיש שאיים או זרק עליה את החלה וטען, כי היא מחפשת להביא למעצרו, כדי להרחיקו מהבית, מאחר והובהר לה בהלך הגירושין שהבית יחולק באופן שווה בין בני הזוג.

הנאשם אישר שאמר לה שתזמין משטרה.

סוף דבר

18. אין מחלוקת, כי מערכת היחסים העכורה בין הצדדים ואורחות חייו של הנאשם מכבידים על שגרת חייה של המתלוננת. יחד עם זאת, לנוכח התהיות והסתירות בעדות המתלוננת אשר לא יושבו והפער אל מול עדות הבן, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם ברמה הנדרשת במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר, ולכן אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירות של איומים ותקיפה כלפי בת זוג.

ניתנה היום, ז' אייר תשפ"א, 19 אפריל 2021, במעמד הצדדים